

En we mogen ook niets zeggen

Het vorige hersengespinsel ging er over dat 'ons nooit iets wordt gevraagd', maar dat dit toch wel gebeurt, maar dan wel eens teveel van het goede. Maar ik heb gemerkt dat er nog een vervolg aan die beschouwingen geplakt kan worden, want ik hoorde onlangs in de 'wandelgangen' dat het ene mevrouwtje tegen de andere mevrouw zei 'maar o wee, als wij iets zeggen'. Amai, dacht ik. Dat is een mooi gezichtspunt om daar nog eens verder over na te peinzen.

Dus toen er deze winter weer eens een voorjaarsachtige lentedag ons leven opvrolijkte, zette ik mij, gedachtig het beeld 'Le Penseur' van Auguste Rodin, neer op een zwerfkei aan het strand van een van onze fraaie Zeeuwse badplaatsen om daar eens over na te denken. 'O wee, als wij iets zeggen'. Geen opmerkelijke uitspraak, maar wel ene die geuit werd met een felheid die je bij dat mevrouwtje niet verwachtte. Misschien is het woord 'getergd' hier wel op zijn plaats. Het is niet netjes om uit een gesprek te klappen wat je eigenlijk niets aangaat, maar ik kon mijn oren er niet van af houden. De beide mevrouwtjes wisselden hun gedachten uit over hoe hun kinderen van middelbare leeftijd reageren als zij als moeder ook eens iets te berde brengen tijdens een gesprek dat over 'het leven' gaat. Als oudere wordt je dan geacht daarover niets te weten en er dus ook je mond er over te houden en dat krijg je dan ook, volgens die mevrouwtjes, naar je hoofd geslingerd in de trant van 'bemoei je er niet mee, wat weet jij daar nu nog van?'

En daar sta je dan met al je levenswijsheid van soms meer dan tachtig jaren in een leven met de nodige zorgen. Ook zorgen om de kinderen die je net hebben toegevoegd: 'wat weet jij daar nu van?'. Je staat daar dan met een 'mond vol tanden', vaak zijnde een kunstgebit, soms een restant van een 'normaal' gebit gevuld met amalgaam en aangevuld met 'stifttanden'. Overdonderd door de stelligheid waarmee je die opmerking te horen krijgt, kom je niet uit je woorden en doe je er maar het zwijgen toe.

'Wat weet jij daar nou van?' Het wordt vaak gezegd tegen ons ouderen, want we worden verondersteld ons niet meer te verdiepen in de 'diepgaande' artikelen in allerlei dames- en leefstijl bladen, die ons op een roze wolkachtige wijze vertellen hoe je tegenwoordig een mooi en fijn leven kunt leven met een prachtige baan, een fantastisch inkomen, een lieve man en schattige 'oogappels' van kinderen, die 'alles' voor je over hebben en je helpen met boodschappen doen, meegaan naar de dokter in het ziekenhuis, om daar vervolgens namens jou het woord te voeren, je 'weet er immers niets van', en het passen van nieuwe kleren, 'heb je die echt wel nodig? Je hebt toch nog truitjes en vesten genoeg in de kast hangen. Zou je die eerst niet afdragen?', en nog allerlei andere zaken waar ze je het leven kunnen veraangenamen. Als je 'maar niks zegt', want 'je weet er toch niets van'. En zeg vooral niets over het feit dat ze hun kinderen, jouw kleinkinderen, best wel eens strenger mogen aanpassen als ze wel eens lastig zijn en niet altijd doen wat 'papa en mama' hen zeggen. Begin dan vooral niet met een verhaal over hoe jij dat vroeger met hen deed, want 'weet jij daar nou van?'. Die tijd is voorbij. Nu moet je met je oogappels praten en ze overtuigen'.

Waar worden wij dan geacht over te praten? Goeie vraag. Ik denk over de 'koetjes en de kalfjes ver van ons bed'. Als het maar niet over je jicht of spit hebt, die jou voortdurend teistert. Of over je zere knieën of elleboog, die steeds minder soepel functioneren. 'Ga dan naar de dokter of de masseur' wordt je dan te verstaan gegeven.

Maar één ding staat vast. Zo zijn onze 'oogappels' niet allemaal. Je hebt er nog prachtige voorbeeldige kinderen van middelbare leeftijd tussen, die aanvoelen wat je mee maakt, want ook zij worden 'ouder papa'. Kent u het nog dit liedje van Peter Koelewijn uit 1977. Weet u nog? De man die riep: 'Kom van het dak af, waarschuw niet meer?'